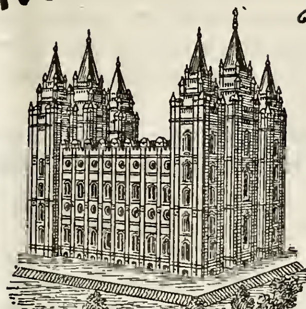
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 7	1 April 1904	53 Aargang

„Røveren paa Korset".

Af Ældste George Reynolds, af det Første Præsidentskab af de Halvfjerds, af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

„Naa, men saa Røveren paa Korset? Han var jo ikke døbt, men kom dog i Himlen." Hvor ofte har dette Spørgsmaal ikke lydt til vore Brødre, naar de have søgt at indprente deres Tilhørere, at ingen Mand eller Kvinde kan indkomme i Guds Rige uden at blive døbt eller født paany af Vand og Aand. I Reglen besvare Ældsterne Spørgsmaalet ved at henvise til Frelserens egne Ord til Maria, at han endnu ikke havde været i Himlen, og følgelig kunde Røveren heller ikke have været der. Men sæt nu, at Modparten kunde bevise, at den bodfærdige Røver kom i Himlen, hvilket Bevis har han da paa, at Røveren ikke var bleven døbt? Skriften taler ganske vist ikke bestemt om noget saadant.

Det er ikke vor Hensigt at udtale, at Røveren var døbt; men vort Argument er simpelt hen dette, at naar vi se hen til Skriftens Ord desangaaende, saa tale Vidnesbyrdene til Gunst for, at Røveren var døbt. Lad os først se, hvad Evangelisterne skrive herom.

Matthæus, Markus og Lukas dvæle udførligt ved Johannes den Døbers Gjerning. Matthæus siger: „Men i de Dage fremstaar Døberen Johannes og prædiker i Judæas Ørk og siger: Omvender eder, thi Himmeriget er kommet nær .... Da drog Jerusalem ud til ham, og hele Judæa og hele Jordans-Egnen, og de bleve døbte af ham i Jordan, idet de bekjendte deres Synder. Men da han saa' mange af Farisæerne og Saddukæerne komme til hans Daab, sagde han til dem: I Øgle-Unger,

hvem har lært eder at undfly den tilkommende Vrede? Saa bærer da Frugt, som er Omvendelsen værdig."

Markus bekræfter Matthæus' Vidnesbyrd i følgende Ord: „Johannes kom og døbte i Ørken og prædikede Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse. Og hele Judæas Land og alle Jerusalems Indbyggere gik ud til ham, og de bleve døbte af ham i Floden Jordan, idet de bekjendte deres Synder."

Ogsaa Lukas bevidner, hvorledes Johannes irettesatte mange af dem, som kom for at blive døbte af ham: „Han sagde da til Skarerne, som droge ud for at døbes af ham: „I Øgle-Unger, hvem har lært eder at undfly den tilkommende Vrede? Saa bærer da Frugter, som ere Omvendelsen værdige."

Af disse Skriftsteder lære vi, som Markus siger, at „hele Judæas Land og alle Jerusalems Indbyggere" eller, for at bruge Matthæus' Ord, „hele Judæa og hele Jordans Egnen" gik ud til Johannes og „bleve døbte af ham i Floden Jordan, idet de bekjendte deres Synder". Folk af alle Klasser og Stillinger gik ud til ham, hvilket tydeligt kan ses deraf, at Medlemmer af de to største religiøse jødiske Partier — Farisæerne og Sadducæerne — specielt nævnes, og de udgjorde den langt overvejende Del af det jødiske Folk. Naar alle Jerusalems Indbyggere, Beboerne i Judæa og hele Jordans Egnen siges at være blevne døbte, maa man ræsonnere, at Flertallet af Befolkningen modtog denne Ordinance, og endda indrømme Alt, som kan tillægges orientalsk Overdrivelse eller Hyperbol (om de evangeliske Skribenter behøve nogen saadan Indrømmelse). Hvis nu dette var Tilfældet, hvorfor skulde da netop Røveren være en af de faa, som ikke bleve døbte? Skriften indeholder ikke Noget, som udelukker dette Spørgsmaal. Vi anse netop Lukas' Vidnesbyrd om Røverens Opførsel paa Korset som et stærkt Bevis paa, at han, uagtet han var en Forbryder og Synder, alligevel var eller havde været et Medlem af Kirken.

Lad os se paa Lukas' Fremstilling: „Men der var ogsaa en Paaskrift over ham paa Græsk og Latin og Hebraisk: „Dette er Jødernes Konge". Og en af de ophængte Misdædere bespottede ham og sagde: Er ikke du Kristus? Frels dig selv og os! Men den anden svarede og irettesatte ham og sagde: Frygter end ikke du for Gud, siden du er under den samme Dom? Og vi ere det med Rette; thi vi faa Løn som forskyldt for, hvad vi have gjort, men han har intet utilbørlig gjort. Og han sagde: Jesus, kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige! Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis. Og det var nu ved den sjette Time; da kom der Mørke over det hele Land indtil den niende Time, idet Solen formørkedes."

I denne Forbryders Udraab finder man et ophøjet Udtryk for hans Tro paa den Herre Jesus Kristus og paa dennes store Mission. Vi kunne godt søge Skriften igjennem fra Begyndelsen til Enden og dog neppe finde et ædlere Exempel paa urokkelig Tro. Tænk paa Situationen, som den forelaa. Jesus — Røverens fornedrede Lidelsesfælle — hang

paa Korset ved hans Side; han var dømt som en Forbryder, om ikke som en Forræder, og Haabet, som hans Disciple hidtil havde bevaret, var knust og tilintetgjort. Hans Mission syntes fuldstændig at være forfejlet, og alle de Løfter, han havde givet sine Efterfølgere om, at han var Israels Konge og Menneskehedens Frelser, syntes at skulle ende med en vanærende Død. Men i denne den mørkeste af alle Timer, da Røveren selv er naglet til Korset og udstaar de deraf følgende Pinsler, i denne Time advarer han alligevel den anden Røver mod at bespotte Jesus. Hans Ord: „Frygter end ikke du for Gud, siden du er under den samme Dom" vise, at han selv gjorde det, skjøndt han var faldet i Overtrædelse. Hans Bekjendelse: „Vi faa Løn som forskyldt for, hvad vi have gjort, men han har intet utilbørlig gjort" viser tillige, at han havde angret sine Synder, og at han ikke troede paa de Beskyldninger, Frelseren var bleven anklaget for. Og han vender sig til Forløseren med de Ord: „Jesus, kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige." Her, midt under disse fortvivlede Omstændigheder, erkjender han Jesus som sin „Frelser og Befrier" og beder ham, at han, naar han kommer i sit Rige, vil huske paa ham. Naar lærte denne Mand at erkjende Jesus som den Messias, der skulde komme, og som hans Frelser? Naar og hvor modtog han Forvisningen om Jesu Riges Komme og uafbrudte Vedvaren? Hvorfra erholdt han sin urokkelige Tro, der aabenbarede sig midt i det overvældende Mørke, da endogsaa Apostlene bleve tvivlende og nedtrykte og kun tænkte paa at optage deres daglige Dont? — Han havde ikke lært alt dette, medens han hang paa Korset.

Han var ingen Fremmed. Dette fremgaar tydeligt af Frelserens Svar: „Sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis." Jesus tiltalte ham ikke som en Fremmed; han fremsatte ikke nogen af Evangeliets Principer; heller ikke hentydede han til Tro og Omvendelse; men han gav ham den under disse Forhold mest naadige Forjættelse, at han, uafhængig af Dødens Baand, den samme Dag skulde være med Jesus, hans Frelser og Befrier, i Paradis.

Hvor gik nu Jesus hen hin Dag? Vi vide af hans Udtalelser til Maria tre Dage senere, at han endnu ikke havde været hos sin Fader. Hvis det Sted, hvor Gud — Faderen — opholder sig, er Himlen, saa gik han ikke der, og hvis Røveren fulgte ham, gik han heller ikke der. Naar Jesus sagde Paradis (hvis han sagde Paradis), mente han derfor ikke Himlen. Men af Apostelen Peters Vidnesbyrd vide vi, at han gik til Aandernes Verden og aabnede Dødsrigets Fængsler for Antediluvianerne, som i sin Tid havde forkastet Noahs Budskab, og hvor der vel ogsaa fandtes Andre, som havde gjort sig skyldige i noget lignende. Men var det det eneste Sted, Jesus besøgte i Løbet af de tre Dage, hans Legeme laa i Graven? Ganske vist siges der intet i Skriften herom, men vi formode alligevel, at den Slutning er korrekt, at han besøgte andre Dele af Aandeverdenen end Dødsrigets Fængsler, hvor de gjenstridige Antediluvianere vare forvarede. Jesus sagde, at der var mange Boliger i hans Faders Hus; og af alle disse Boliger skulde han kun gaa til een, og denne skulde endda være den laveste og elendigste af dem alle?

Vi kunne med Sandhed fremsætte den Anskuelse, at Profetierne med Hensyn til Frelserens Mission kunde ikke tilfulde opfyldes, uden at han gik til andre Steder. Esaias siger: „Den Herre, Herres Aand er over mig: fordi Herren har salvet mig til at kundgjøre et godt Budskab for de Sagtmodige, han sendte mig til at forbinde dem, som have et sønderbrudt Hjerte, til at udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Fængselets Opladelse" (Es. 61: 1).

Denne Profeti vilde kun delvis blive opfyldt, hvis Antediluvianernes Fængsel var det eneste Sted, han besøgte. Friheden for de Fangne og Opladelsen af Fængslet for de Bundne betød noget mere end at prædike Vejen til Forløsning ved Tro og Omvendelse til disse engang saa forstokkede Syndere. For at opfylde Profetierne i hele deres herlige Mening maatte den lovede Frihed eller Befrielse ligge ganske nær for Haanden, ikke som noget betinget eller som noget, der var skudt ud i Fremtiden. Nej, Portene maatte slaas op paa vid Gab for de Retfærdiggjorte, som forud vare beredte til at forlade Dødsriget og faa Del i Opstandelsen sammen med Frelseren. De hellige Skribenter sige, at mange baade i Jerusalem og paa det vestlige Fastland (Amerika) opstode fra deres Grave umiddelbart efter Kristi Opstandelse, og de bleve sete af mange (Matth. 28: 52; 3 Nephi 23: 6-12). Naar vi lægge det til Grund, som vi have lært af Guds Ord, er det fuldtud forsvarligt at tro, at de kunde ikke være opstaaede, hvis ikke Kristus havde bragt Opstandelsens Nøgler og meddelt dem den samme Myndighed? Men hvis dette nu er Tilfældet, hvornaar besøgte han dem da? Før hans Død kunde det ikke være, og det var heller ikke efter hans Opstandelse; thi de opstode omtrent samtidig; Jesus maa have besøgt dem, medens hans Legeme laa i den udhuggede Grav.

Vi paastaa ikke, at den bodfærdige Røver opstod fra de Døde. Om dette veed man intet, men vi tro heller ikke, at han gik med Kristus til det Sted, hvor Antediluvianerne holdtes i Forvaring. Vi hævde dette Standpunkt af to Grunde. For det første behøvede Røveren ikke at høre om Tro og Omvendelse. Han havde allerede den stærkeste Tro paa Kristus og hans Mission, og han havde angret og bekjendt sine Synder. For det andet er dette Fængsel eller Forvaringssted ikke overensstemmende med vor Opfattelse af Paradis, heller ikke med den Beskrivelse, som gives af Paradis i de hellige Skrifter. Alma — som levede før Frelserens Komme, og hvis Ord som Følge deraf ere mere anvendelige paa de Retfærdige end paa de Døde — siger: „Deres Aander, som ere retfærdige, indføres i en Lyksaligheds Tilstand, som kaldes Paradis, en Hvilens Tilstand, en Freds Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Møje og fra al Bekymring og Sorg" (Morm. Bog, Alma 40: 12).

Nephi skriver ligeledes i den samme Aand i sin Omtale af de Dødes Opstandelse (2 Nephi 9: 13). Af intet af disse Skriftsteder kan man drage anden Slutning end den, at kun de Retfærdige opholdt sig i Paradis, og at dette ikke i mindste Maade lignede eller havde noget tilfælles med det Fængsel, hvor de Ondes eller Ugudeliges Aander vare satte i Forvaring.

Det er imidlertid muligt, at „Paradis" er en forfejlet Oversættelse af det originale Ord, og at Frelserens Løfte til Røveren lød saaledes, at han den Dag skulde være med ham i Aandernes Verden. Lad dette være, som det vil; vi føle os fuldt berettigede til at nære den Tro, at Frelseren tog den bodfærdige Røver til den Del af Aandernes Verden, hvor han efter sin Død ved sin Tro og Ydmyghed bedst egnede sig til at være.

(«Improvement Era«.)

Ejendommelige Scener i Jerusalem.

Hvorledes Paaskehøjtiden foregaar i den hellige Stad.

Af Henry J. Témple.

Paasken er nær, og Alles Ansigter og Tanker ere vendte mod Jerusalem. Fra Ægypten ankomme Dampere, der ere optagne af rige Amerikanere, som gjennem Cooks Rejsebureau ere blevne „strammede op" ved et Vinterophold i Ægypten og Palæstina. Europæerne ere ogsaa repræsenterede blandt de Rejsende, der for Størstedelen bestaa af Englændere.

Nordfra anløbe Dampere, hvis Dækspladser ere opfyldte af de fattigste russiske Bønderfolk, som have haft en alt andet end behagelig Rejse. Fra langtbortliggende Landsbyer i det isfrosne Rusland afgaa smaa Kompagnier paa Pilgrimsrejse til den „Hellige Gravs Kirke" for at se Miraklet af den hellige Ild. Et helt Livs Sparsommelighed forslaar ikke for mange af disse fortrøstningsfulde Pilgrimme til at sikre dem en Overfart med Dampskib til Jaffa, og de maa derfor tidt gaa mange Mile paa ømme Fødder gjennem øde russiske Landskaber og Lille-Asien. De, som have Raad til den Luxus at benytte Søvejen, anstrenge ivrigt deres Øjne for at faa det første Glimt at se af det hellige Land, og naar Damperen nærmer sig det gamle Joppe, knæle de ned paa Dækket og bøje med Ærefrygt deres Hoveder mod Jerusalem.

Med Tusinder af saadanne Folk forøges Befolkningen i Jerusalem i den hellige Uge. Klostrene se sig aldeles ude af Stand til at betjene alle de Mennesker, og ved Solnedgang har jeg set disse sværmeriske og smudsigt udseende Russere rede deres Natteleje ved Vejsiden. Ved Solopgang er Enhver vaagen, og snart stimler Menneskemassen gjennem de nærmeste Gader og danner et Billede, som man ikke ser Mage til i nogen anden By i Verden. Tyrkere, Arabere, Jøder, Grækere, Armeniere, Ægyptere, Abyssiniere, klædte i vexlende Dragter i lyse Farver, afgive det mest maleriske Skue, man kan ønske at se for sine Øjne. Enhver Nation, enhver Religion er repræsenteret i denne fremtrængende og raabende Masse.

Forretningen gaar livlig; Enhver kjøber et lille Kors eller en lille Gjenstand af Oliventræ til Minde om Pilgrimsrejsen til Jerusalem. Palmer og Olivengrene føres ind til Byen fra Gaza og andre Steder, og hver Pilgrim bærer daglig en lille Gren, naar han begiver sig til den hellige Grav for at bede.

De Kristne ere ikke de eneste Folk, som fejre en hellig Fest. Muhamedanernes hellige Fastemaaned „Ramadan“ falder undertiden sammen med de græske og romersk-katholske Paaskedage; thi i Jerusalem findes Muselmandens berømte Moske, der i Anseelse kun staar tilbage for Profetens Begravelsesplads i Medina. Omars pragtfulde Moske, der ligger, hvor det gamle salomoniske Tempel laa, ejer noget af det skjønneste Mosaikarbejde i Verden, og dets hellige Indre krænkes ikke — set fra en Muselmands Standpunkt — ved nogen af de vidtgaaende Ceremonier, som finde Sted i den hellige Gravs Kirke. Det kan være sandt nok; men paa den anden Side ere Muhamedanerne, som rejse op til Jerusalem i Anledning af den store Fest, af en opfarende Karakter og opføre sig paa en fanatisk, næsten barbarisk Maade; de „Kristne“ maa naturligvis ogsaa bedømmes paa højst forskellig Maade.

Saalænge „Ramadan“ varer, nyde de andægtige Muhamedanere hverken Mad eller Drikke om Dagen, men til Gjengjæld nyde de saa meget rigeligere om Aftenen. Ved Solopgang affyres Kanonskud fra det tyrkiske Fort, og Fastedagen begynder. Ved Solnedgang affyres igjen Kanonskud, og det er Signalet til alt andet end tiltalende Spise- og Drikkelag.

Hver Time paa Dagen gaa smaa Processioner af Muselmænd gjennem Jaffa-Porten paa Vej til Moskeen. En saadan Procession gjør mindst af alt et værdigt Indtryk. Fanatikere, blottede til Bæltestedet og omgjordede med Sværd, udføre de pudsigste Bevægelser med deres Kroppe; Dervisher vise deres religiøse Fanatisme ved at skjære sig selv med Knive; Andre danse og affyre Pistoler i Luften, medens Kvinder, som følge efter, klappe i Hænderne og i Unisono udbryde i nogle religiøse Messetoner til Akkompagnement af høje og kraftfulde Slag paa Tamburiner.

Denne Beskrivelse af Paaskefesten er imidlertid i Forhold til Virkeligheden yderst mat. Menneskemassen, bestaaende af baade Kristne og Muhamedanere, den stormende Uro, Fanatismen, de ejendommelige og altid skiftende Scener, umuliggjøre næsten enhver Beskrivelse. Europæeren bliver under disse Forhold bange med Hensyn til sin egen Sikkerhed, og det er forunderligt, at en almindelig Massakre mellem alle disse uordnede lidenskabelige Elementer kan undgaas. Det er altid en kritisk Tid, og Guvernøren og Konsulerne ere som Følge deraf i højeste Grad nervøse.

Torsdag Morgen begynder den første af de tre store Højtideligheder, som finde Sted i Paaskeugen i Jerusalem. Allerede ved Daggry har en interesseret Forsamling indfundet sig i Forgaarden til den hellige Gravs Kirke, og enhver tænkelig Plads er optaget.

I Gaardspladsens Midte er der oprejst en midlertidig Platform, som den græske Ærkebiskop bestiger, fulgt af sine Præster. Patriarken tager en Skaal med Rosenvand og begynder derpaa at vaske Præsternes Hænder og Fødder. Ceremonien er kort, men ved dens Slutning opstaar der Trængsel, der hidrører fra Pilgrimmene, som trænge og skubbe hverandre for at komme i Besiddelse af en Draabe af det hellige Vand.

Langfredag ser man den romersk-katholske Kirkes mystiske Forestilling af Korsfæstelsen. Paa højre Haand ved Indgangen til Kirken, hvor man først kommer forbi den tyrkiske Garde, føre nogle smalle Trin op til det dunkle Kapel, som indeslutter det skinnende og pragtfulde Alter, der er oprejst paa „Kalvarie". I Reglen bliver der for den Rejsende udpeget to „Kalvarie". Det andet Golgatha, udenfor Byens Damaskus-Port, er en Høj, som af Muhamedanerne bruges til Begravelsesplads, og denne Højs Udseende svarer godt til Navnet „Kalvarie", der betyder Hjerneskal. Meningerne ere delte angaaende de to Steders Originalitet, men det „Kalvarie", der mest tiltrækker sig Opmærksomheden paa Langfredag, er det indenfor Væggene af den Hellige Gravs Kirke.

I det før nævnte lille Kapel i denne Kirke have de Græsk-Katholske oprejst et pragtfuldt Alter, i hvis Midte man ser det Hul, hvori man formoder, at Korset har staaet. Omtrent fem Fod derfra findes der paa hver Side et Hul, hvor det siges, at Røvernes Kors vare anbragte.

Ved Middagstid begynde de Romersk-Katholske deres mystiske Forestilling. Patriarken, ledsaget af hans fornemste Gejstlighed, er klædt i fuld Ornat, og den franske General-Konsul med Stab er tilstede i fuld Uniform for at overvære Ceremonien. Da det er et lille Kapel, opnaa kun faa at overvære Højtideligheden, men nedenunder i Langkirken venter Menneskemassen paa Processionen. Messer synges paa Latin, og ved den „niende Time" — Klokken tre — nærmer Patriarken sig til det, der skal forestille „Legemet" paa Korset, tager Tornekronen af Hovedet, Naglerne ud af Hænder og Fødder og anbringer „Legemet" i et Liglagen. En Procession dannes med Akolyther og Munke i Spidsen, efterfulgt af Præster, som bære Sølvbakker, hvorpaa Tornekronen og Naglerne ligge. Saa kommer „Legemet" i Ligklæde, baaret af den højere Gejstlighed; lige derefter følge Patriarkerne, og to Rækker Munke slutte Toget.

Langsomt bevæger Processionen sig ned ad de smalle Trin og gaar forbi Forsamlingen nedenunder. Ved Salvelsens Sten gjøres Holdt, og her holdes der Prædikener i sex forskjellige Sprog. Denne Stenplade antages at være den, hvorpaa Nikodemus salvede Kristi Legeme, og det er ogsaa den første hellige Relikvi, der møder Øjet, naar man træder ind i Kirken. Pladen er virkelig bleven slidt enkelte Steder paa Grund af, at de sværmeriske Pilgrimme falde paa Knæ og kysse den heftigt. Paa denne Sten anbringes „Legemet", medens de sex Prædikener blive holdte, hvorefter Processionen bevæger sig til Graven, i hvilken Legemet endelig anbringes.

Det Hele gjør et højst trist og ubehageligt Indtryk paa en Europæer. Ceremoniens Blændværk er forargeligt. Den daarlige Luft og ildelugtende Menneskemasse faar En til at føle sig indelukket og syg. Et Kompagni tyrkiske Soldater er altid nærværende, parat til at gribe ind ved det mindste Tegn paa Oprør. Endog Gardister sidde ved Døren til Kirken — den Kirke, der skal indeholde de mest hellige Minder om de Kristnes Tro — og gjøre sig tilgode med i Dagens Løb at opkræve Stadepenge. Hvilken Modsætning!

(Fortsættes Side 108.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Fredag den 1 April 1904

Advare vi vore Medmennesker?

I den europæiske Mission findes ca. 1700 indfødte ældre og yngre Mænd, som bære Guds Præstedømme. Det er næsten tre Gange saa mange, som der er Missionærer fra Zion. Det vilde være paa sin Plads, om disse Mænd omhyggeligt overvejede deres egen Stilling i Livet baade over for sig selv og overfor deres Omgivelser, og om de kom paa det Rene med, hvorledes de ære deres hellige Kaldelse.

Nogle af det lokale Præstedømme beskikkes til Grensforstandere, men det er kun faa. Hovedsagelig virke de i Søndagsskolerne, i Ungdomsforeningerne, i de theologiske Klasser, eller de beklæde den vigtige og opofrende Stilling som Kredslærere. Alle Præstedømmets Medlemmer ere imidlertid ikke sysselsatte i disse Organisationer eller som Lærere, og naar undtages Kredslærerne kræver det neppe hele deres Tid, som ere beskæftigede.

Enhver Mand, der er udrustet med Myndighed fra Herren, fra Diakonen og opefter, besidder en guddommelig Gave og har en Tjeneste at udføre. Og som Paulus siger i sit første Brev til Timoteos, „de, som have gjort deres Tjeneste godt, vinde sig en smuk Stilling og megen Frimodighed i Troen paa Kristus Jesus". Men Ansvaret bliver ogsaa større med Myndigheden, som de modtage. Den Mand, som er bleven en Ældste i Jesu Kristi Kirke, behøver ikke at misunde de rige Prælater, Adelige og Mægtige paa Jorden, thi Møl og Rust kan ikke fortære de Skatte, han har samlet sig i Himlen; Tyve kunne ikke stjæle dem; Lykkens Omskiftelser kunne ikke tage dem fra ham, som den fratager Jordens Mægtige deres Berømmelse og Rigdom; end ikke Døden kan smuldre dem til Støv. Det er hans, for evig hans, hvis han i sin høje Kaldelse gjør sig fortjent til dem. Den døende Monark forlader sin verdslige Magt og gaar ukronet til Dommen; men de pligtopfyldende Ældster, som „have kæmpet den gode Kamp, fuldendt Løbet og bevaret Troen", tage med sig den Myndighed, som de besidde; de ville blive „gjorte til Konger og til Præster for vor Gud"; og de skulle regjere med vor Herre og Frelser over Jorden evindelig.

Naar Nogen modtager Præstedømmet, burde det først og fremmest være hans Bestræbelse at holde det i Ære og at opfylde alle dets Pligter. „Lader nu derfor enhver Mand lære sin Pligt, og virke med al Flid i det Embede, hvortil han er beskikket" (Pagt. Bog Kap. 107.) Det er

ligeledes nødvendigt, at Præstedømmets Medlemmer uden absolut altid at blive tilskyndede af Kirkens højere Autoriteter af sig selv udføre meget Arbejde, som det paahviler dem ifølge deres Kaldelse, for Menneskehedens Vel. Det forholder sig hermed, som Herren siger i en Aabenbaring til Profeten Joseph: „Sandelig siger jeg, Menneskene burde arbejde med Iver for en god Sag, gjøre mange Ting af deres egen fri Villie og bevirke megen Retfærdighed; thi Evnen have de til at handle efter eget Tykke. Og saafremt Menneskene gjøre det Gode, skulle de ingenlunde miste deres Løn. Men den, som ikke gjør Noget, førend det bliver ham befalet, og hører en Befaling med et tvivlende Hjerte og sendrægtigt adlyder den, er under Forkastelse." Vore Anstrengelser burde helst være frivillige, helst fremkomme af egen Drift. Der findes dem i Præstedømmet, som ikke have noget bestemt Embede i Grenen. Men der er ikke nogensomhelst Grund for dem til at være uvirksomme. Der er jo for dem rig Lejlighed til at besøge vore Venner og Bekjendte og tale med dem om Evangeliet og bære deres Vidnesbyrd for dem. Det kan til Tider være vanskeligt nok at faa dem i Tale om denne Sag; thi hvor villige de end kunne være til at tale om Forretningssager, Jordbruget, Vejret og alt muligt vedrørende Dagens Begivenheder, ere de i mange Tilfælde utilbøjelige til at indlade sig i en evangelisk Samtale. Men med Bøn til Gud og en oprigtig Beslutning vil Vejen i de fleste Tilfælde findes aaben. Tag Skrifter med, og besøg ogsaa de Fremmede, som aldrig have hørt om Evangeliet; I ville da selv forbauses over den Kundskab, som Gud har givet eder, og I ville bedre end nogensinde før være istand til at fatte Rækkevidden og Skjønheden af den Plan, som er givet til Menneskehedens Frelse og Ophøjelse.

I flere af Europas Byer og paa andre Steder udføre de Hellige mere Missionsarbejde end Ældsterne fra Zion, fordi de første ere mange og de sidste faa. Det er saaledes bleven sagt om de trofaste Hellige i Berlin, at det var en af deres største Sorger; naar de ikke hver Søndag kunde bringe en Fremmed med sig til Møde. I Christiania, Stockholm, Gøteborg og mulig ogsaa i andre Byer findes der Skriftforeninger, hvis mandlige Medlemmer gaa ud den ene Søndag og de kvindelige den anden for at uddele vore Traktater. Vi skulle blot minde vore Læsere om Rapporten fra Christiania Skriftforeninger i „Stjernen" for den 1 Februar. Det er næsten utroligt, hvilket Arbejde de paa denne Maade udføre for deres Medmennesker, ikke at tale om den Erfaring, de selv derved høste. Mange kunne takke det brændende Vidnesbyrd fra nogle af disse Unge for den Kundskab, de have erholdt om Frelsensplanen.

Hver Maaned afgive hver især af de omrejsende Missionærer og de bestaaende Skriftforeninger Rapport til de respektive Konferencepræsidenter, ikke for hvert enkelt Medlem, men for Foreningerne som et Hele. Vi anbefale de Hellige at slutte sig til saadanne Foreninger, hvor de findes, saa de

maa kunne afgive et forøget Vidnesbyrd om deres velsignelsesrige Virksomhed med at bistaa Missionærerne fra Zion. Men lad det imidlertid blive slaaet fast, at hvad enten vi ere Medlemmer af Foreningen eller ikke, hvad enten vi afgive Rapport eller ikke, saa er det hverken for Foreningens eller Rapportens Skyld, at dette Arbejde bør gjøres.

Herren har erklæret, at Enhver, som selv har lært Sandheden at kjende, er forpligtet til at advare sine Naboer eller i videre Forstand sine Medmennesker, og det er sagt os, at dersom vi ikke gjøre dette, kunne vi ikke undgaa at blive forkastede som Herrens Tjenere. Ganske vist, selv om vi forstaa og kjende den frelsende Plans Begyndelsesprincipper, føle vi os tidt ufuldkomne i at lære Andre, som maaske have modtaget mere af Verdens Lærdom end vi. Menneskelig Svaghed og Bevidstheden om egen Ufuldkommenhed tynger os ned. Men det maa her siges, at religiøs Styrke — det Bevidsthedsforhold, hvori vi staa til Gud — giver os religiøs Frimodighed. Vore Medmennesker kunne overtræffe os i mange Egenskaber, men ud fra dette Bevidsthedsforhold — den Kundskab, vi have modtaget af Gud, og Erfaringen om Evangeliets absolutte Sandhed — have vi Noget at lære dem, som de, hvis de annamme det, ville være os taknemlige for baade i Tid og Evighed. Lad os alle, som have faaet et Vidnesbyrd om Sandheden af Kristi Evangelium, virke, medens Naadens Dag varer, og advare vore Medmennesker.

(»Millennial Star«.)

Hvorledes man kan prædike Visdomsordet. Vi se i »Millennial Star«, at Søster Nannie Fout, som studerer Sang og Musik i London og er en stor Begavelse i denne Kunstart, efter Indbydelse af Hendes Majestæt, Dronning Alexandra, sang i Buckinghampaladset den 4 Marts s. Md. Det var gjort almindelig bekjendt ved Hoffet, at den skjønne Sangerinde var Mormon. Da hun havde sunget, talede hun med Dronningen en halv Times Tid og blev indbudt til det følgende Taffel paa Slottet. Hun modtog Indbydelsen, men da Theen under Taflet blev ombudt, afslog hun at nyde den og bad istedetfor om en Kop varmt Vand med Fløde. Man kan ikke prædike Visdomsordet bedre end ved at gjøre det gjældende ved Exempel.

Afrejse. Den 29 Marts afrejste fra Kjøbenhavn Præsident C. D. Fjeldsted til Christiania og Præsident A. L. Skanchy til Stockholm i Missionens Anliggender.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Ældster ankom den 16 Marts til Kjøbenhavn og beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

John S. Johnson fra Wilson, Utah, i Stockholm.
Martin Wilford Poulson fra Pleasant Grove, Utah, i Malmø.
Hans M. Gabrielsen fra Logan, Utah, i Christiania.
Joseph G. Nielsen fra Manti, Utah, i Christiania.

Vi hilse disse Brødre hjertelig Velkommen, thi „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa“.

Forflyttelse. Ældsterne Nels J. Nelson jun., Niels Madson og Don C. Sorensen ere forflyttede fra Aalborg til Aarhus Konference, og Hyrum A. Anderson fra Trondhjems til Aalborg Konference.

Dødsfald. Broder Anders Christian Sørensen døde efter en Dags Sygeleje af Alderdomssvaghed i Aalborg den 6 Marts 1904. Han blev født den 13 Juni 1812 i Voxlev. Broder Sørensen har i mange Aar været et trofast Medlem af vor Kirke. („Vikuben" bedes optage.)

Et Vidnesbyrd om Utah.

Af en hjemvendt Søster.

Jeg vilde gjerne igjennem „Skandinaviens Stjerne" fortælle Lidt om mit Ophold i Utah og om, hvordan jeg syntes om at være der, eftersom jeg har en Følelse af, at der er Nogle, som have faaet en fejl Opfattelse af mine Anskuelser om Utah og Folket, som bor i denne Stat.

I Mt. Pleasant, hvor jeg tilbragte en stor Del af Tiden under mit Ophold, forekom det mig, at de Sidste-Dages Hellige ikke vare saa gode som Søskende hjemme i Kjøbenhavn, og jeg skrev dette hertil. Apostel Teasdale var nærværende i en Konference i Mt. Pleasant, og han sagde ved denne Lejlighed til de Forsamlede, at han vidste, der var nogen Ligegyldighed blandt en Del af de Hellige overfor deres Religion, især hos Ungdommen, der deltog meget i verdslige Foreninger. Han indprentede dem, at det var ikke behageligt for Herren; hvis det var nødvendigt, at de skulde have flere Foreninger indenfor Kirkens Omraade, saa vilde Herren gjøre sine Tjenere bekjendte dermed. Det var ikke rigtigt for de Sidste-Dages Hellige, sagde han, at gaa i Ledtog med Verden, da de derved droge deres Interesser bort fra Kirkens Anliggender, saa at de tilsidst befandt sig udenfor alt Fællesskab med de Hellige.

Men samtidig vil jeg sige, at der findes mange og rigtig gode Sidste-Dages Hellige i Mt. Pleasant, saa gode, at de ikke findes bedre nogen Steder, fordi de leve efter deres Religion. De ere gode mod Emigranterne, og jeg vil altid erindre mine Venner i Mt. Pleasant, som toge saa hjerteligt imod mig. Naar jeg rejste tilbage til Danmark, var det kun paa Grund af private Familieforhold, og ikke fordi jeg fandt Fejl ved Noget eller Nogen. Jeg elsker Utah og tænker paa snart at rejse dertil igjen. Utah er et smukt og behageligt Land; Folket er arbejdsomt, flittigt, sparsommeligt, ædrueligt, kydsk, selvfornægtende og drager Omsorg for de Gamle og Svage. Det er sammenknyttet med en Kjærlighed, som ikke findes andre Steder paa Jorden, og det er Herrens udvalgte Folk, selv om der ogsaa i mangt og meget kan findes Fejl og Mangler hos det. Jeg har selv mine Fejl at aflægge. Og det gjør mit Hjerte ondt, naar jeg hører dette Folk blive ilde omtalt og miskjendt. Jeg ønsker da, at jeg kunde fortælle til hele Verden, hvad „Mormonismen" og „Mormonerne" ere.

Medens jeg var i Salt Lake City, havde jeg den Glæde hver Søndag Formiddag at overvære det danske Møde i Assembly Hall og om Eftermiddagen at komme i det store Tabernakel, hvor jeg har hørt Herrens Apostle og Præsident Joseph F. Smith tale; og hvad jeg hørte der vil altid staa dybt indprentet i min Erindring. Jeg har haft mange Prøver at gjennemgaa, ikke mindst efterat jeg er kommen tilbage fra Utah, men jeg har aldrig tvivlet om Evangeliets Sandhed. Jeg har modtaget et Vidnesbyrd om, at Joseph Smith er det nittende Aarhundredes store Profet, sendt af Gud, og at Evangeliet i sin Renhed og Fylde er gjengivet til Menneskenes Børn. Jeg veed, at Herrens Tjenere ere udsendte med Magt og Myndighed i Verden for at kundgjøre dette Evangelium og udføre dets Ordinanser. Jeg ønsker at leve derefter og at komme nærmere til Gud; det er mit Haab, at jeg maa være istand til at udrette noget Godt, saalænge jeg skal leve her iblandt Dødelige. Og jeg haaber, at jeg selv ud over Døden maa kunne glæde og fryde mig i den Tro, som her er knyttet til mit Liv, og at opnaa en Plads i min himmelske Faders Boliger.

Kjære Læsere! Modtag dette med Velvillie, og jeg er altid eders i Pagten forbundne Søster **Marie K. Jørgensen.**

Kjøbenhavn, den 12 Marts 1904.

Ejendommelige Scener i Jerusalem.

(Fortsat fra Side 103.)

Det er en bitter Kjendsgjerning, at mange Folk udtrykke deres Vrede over, at Muhamedanerne paa denne Maade skulle have Lov til at krænke Kirkens Hellighed(!). Men hvis Soldaterne ikke vare der, vilde Kirken strax blive en Tumleplads for Strid og Blodsudgydelse. Det er kun den tyrkiske Garde, der afholder de forskjellige Sekter af den kristne Tro fra at „flyve i Haarene paa hverandre“; Sultanens Repræsentanter ere derfor højst nødvendige ved Paasken i Jerusalem.

Langfredag nærmer sig sin Slutning, og to af Ugens tre vigtigste Ceremonier ere til Ende. Den „Hellige Ilds“ Ceremoniel staar tilbage — den mest ugudelige Forlorenhed, der kan finde Sted i en kristen Kirke.

En Tur gjennem den Hellige Gravs Kirke om Fredagen vil overbevise den Rejsende om, at Hundreder af Pilgrimme allerede da søge sig fordelagtige Pladser for at kunne overvære den følgende Dags Mirakel. Flere have opholdt sig adskillige Dage og Nætter i Kirken for at se den Hellige Ild — det, hvorfor de have rejst saa langt, og hvorfor de have døjet saa mange Ubehageligheder. Og det siges, at Nogle virkelig binde sig fast til Gravkirkens Vægge, for at de ikke skulle blive revne bort af den ophidsede Menneskemasse, som strømmer ind.

De Scener, der foregaa i Rundbygningen, ere højst mærkelige. Hundredvis af Mennesker ere, som det synes, komne til et vist Stadium af Galskab; de fare afsted i vildt Løb omkring Graven, medens de raabe og hyle i vilden Sky. I en ligefrem Tagfat gribe de hverandre og svinge

rundt, puffe hverandre og storme omkring i Grupper. En Fodbold-Match frembyder et langt mere ordentligt Skue.

Grim og smagløs staar midt i denne larmende Hurlumhej den ubrødelige Bygning — den hellige Grav. Marmoret, af hvilket den er bygget, er nu gulnet af Tiden; men dets Ydre er smykket med mange kostbare Guld- og Sølvlamper. Lige indenfor Døren er en Vestibule, kaldet Engelens Kapel, og bag ved den findes Gravkammeret. Marmorvæggene, ja, selv Gulvet, ere Gjenstand for den dybeste Tilbedelse, og Pilgrimmen presser lidenskabeligt sine Læber mod den hellige Sten og modtager Velsignelsen af Præsten, som stænker ham med helligt Vand.

Det er Morgendæmring, og den tyrkiske Garde, der tæller flere Hundrede Mand, marcherer til Kirken. Hovedparten af Tropperne posteres indenfor Bygningen, medens en Reserve paa ca. 200 Mand holdes i Beredskab i Gaarden for alle Eventualiteters Skyld. Kirken er nu fuldstændig optaget. Personligheden taber sig i Mængden, og for Øjet viser der sig i det dunkle Lys kun een bølgende Masse.

Med en kraftig Anstrengelse have Soldaterne trængt Mængden tilbage og dannet en fri Passage rundt om Graven. Tilhøjre for Helligdommen staa de Græsk-Katholske opstillede; tilvenstre Armeniere, Copter og Abyssiniere. Ophidselsen tiltager hvert Øjeblik. I Timer har Raabet lydt: „Hadda Kuber Saidna — Det er Herrens Grav." Iveren gaar snart over til Fanatisme, og de rivaliserende Sekter forbande hverandre tvers over Graven.

„Forbandet være den armeniske Kirke!" brøler Grækerne. „Forbandet være Grækerne!" svarer Armenierne. Den tyrkiske Soldat synes imidlertid helt uberørt af al denne Raaben og Skrigen; men dersom en fanatisk Græker eller Armenier bryder gjennem Mængden, støder Soldaten uceremoniøst Bøssekolben i Maven paa ham.

Fra det græske Kapel paa den østlige Side af Rundbygningen kommer en Procession af nogle Præster, den højere Gejstlighed og Patriarken, som er pragtfuldt klædt. Processionens Tilsynekomst er Signalet til en fornyet Raaben og Sværgen, og det ser ud, som om det er umuligt længer at holde Styr paa Mængden. Tre Gange gaar Patriarken rundt om Graven; og Armenierne, der nu have ordnet sig, udføre nøjagtig den samme Ceremoni.

Processionen gjør Holdt foran Gravens Dør, og Patriarkerne gaa indenfor. Paa een Gang falder en hemmelighedsfuld Stilhed over hele den sammenpakkede Menneskemasse. Det overordentlige Øjeblik nærmer sig. Enhver rejser sig paa Taaspidserne i spændt Forventning; Enhver stirrer mod Graven og forbereder sig paa den tilstundende Kamp. Endelig stikkes en Ildslue ud igjennem Hullerne paa hver Side af Gravkapellet. Øjeblikkelig rejser der sig en Skov af Arme, saavel nøgne som bedækkede. Enhver Haand fastholder et Lys, og hele Mængdens sammensparede Raseri bryder nu løs i Kampen for at naa Flammen. Tre vældige Tyrkere staa ved „Ildhullet" og kæmpe lig Dæmoner.

Gradvis spreder Ilden sig og føres til det græske Alter. Een efter een lykkes det Pilgrimmene at faa tændt deres Voxlys, og i Løbet af ti

Minutter er det hele Billede forandret til et bølgende Lyshav, fra hvilket tætte Røghvirvler stige tilvejrs. Striden ophører, Raseriet aftager, og Alle søge ud i den fri Luft, da Kirken er fuld af en kvælende Røg. Ad Vejen til Bethlehem, til Nazareth, ja, ud over hele Landet, drage nu Pilgrimmene bort, medbringende den hellige Flamme.

Saaledes foregaar Ceremonien med den hellige Ild, som de uvidende religiøse Sværmere eller Pilgrimme fuldt og fast tro paa som et aarligt tilbagevendende Mirakel. Enhver intelligent Græker veed og indrømmer, at Patriarken antænder Ilden. For at give det et stærkere Indtryk af Guddommelighed blev, siges der, engang en Due fra Kirkens Kuppel sat ud af Præsten. Den skulde naturligvis symbolisere den Helligaand.

Det er den orientalske Kristenheds Paaske! (»The Harmsworth Magazine«.)

Foraarskonferencerne i Danmark.

Et nyt Forsamlingshus indvies i Aarhus.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference i Aarhus afholdtes den 12, 13 og 14 Marts i Forsamlingssalen i deres nye Missionshus, Borupsgade 12. I denne Forsamlingssal er der 250 Siddepladser. Møderne begyndte Lørdag Aften Kl. 8 og fortsattes om Søndagen Kl. 10 Fm. og 2 og 8 Eftm. Konferencens 20 Missionærer, Missionspræsident Anthon L. Skanchy og Præsident C. D. Fjeldsted, en af Kirkens General-Autoriteter, samt Ældste Joachim Andersen af Kjøbenhavns Konference vare nærværende. Konferencepræsident Adam L. Petersen præsiderede. Han bød de Forsamlede Velkommen og meddelte, at den nye Bygning vilde blive indviet denne Aften.

Efter at Præsident Skanchy og Ældste Moroni K. Petersen havde talet til de Forsamlede, fremstod Præsident C. D. Fjeldsted og indviede den nye Bygning til Herrens Tjeneste og nedbad Guds Velsignelse over de Forsamlede. Efter Indvielsesbønnen lykønskede han de Hellige i Aarhus, fordi de hovedsagelig ved deres egen Energi havde opnaaet at faa dette nye Missionshus, der var saa bekvemt og behageligt til Afholdelse af Møder.

Søndag Formiddag afholdtes en Søndagsskolekonference. Skolen udførte et passende Program, hvorefter der blev afgivet Rapporter fra de forskjellige Søndagsskolers Repræsentanter i Konferencen. Præsidenterne Skanchy og Fjeldsted udtalte sig i anerkjendende Ord om Aarhus Grens Søndagsskole og opmuntrede Eleverne saavel som Lærerpersonalet. Skolens Forstander P. S. Christiansen takkede Elever og Lærere for udvist Flid.

I Mødet om Eftermiddagen talede Ældste Peter M. Jensen. Han fremhævede, at vi kunde kun naa Maalet ved bestandig at vise Lydighed mod Guds Bud. Ældste Wm. E. Racker udtalte sin Glæde over, at han var kommen til at tilhøre de Sidste-Dages Hellige. Det var det bedste Folk, han havde levet iblandt. Præsident Fjeldsted udviklede Spørgsmaalet om Myndighed til at prædike Evangeliet og udføre dets Ordinancer. En theologisk Embedsexamen ved et Universitet var ikke nødvendig

for at kunne opnaa Autoritet til at handle i Guds Navn. Ingen kunde tiltage sig denne Ære uden at være kaldet af Gud ved Aabenbarelse ligesom Herrens Tjenere fordum og i denne Tid Joseph Smith, som havde givet Præstedømmet til Andre.

Ved Aftenmødet talede Ældste P. M. Jensen igjen. Han bevidnede Sandheden af dette Værk. Begyndelseslæren var den samme i Dag som fordum: Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til sine Synders Forladelse, saa skulle I faa den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse.

Præsident Skanchy ønskede de Hellige til Lykke med deres nye Missionshus. Herren vilde velsigne de Hellige og deres Venner, som havde bistaaet dem ved Kjøbet og Indretningen af denne Ejendom til dens nuværende Brug. Fra den hellige Skrift fremdrog Taleren nogle af Profetierne, som skulde fuldbyrdes i vore Dage. Det evige Evangelium var gjengivet, og Herrens Tjenere vare udsendte med Fuldmagt til at forkynde det, hvilket de gjorde uden Løn og Betaling. Præsident Fjeldsted tog som Text: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed". I Forbindelse hermed omtalte han en Del af Kristi Liv, Lidelse og Død, og nævnede Disciplenes Skuffelse, da de saa' deres Herre og Mester dø og blive begravet, en Skuffelse, som de først forvandt, da han opstod og igjen viste sig for dem. Taleren drog en Sammenligning mellem Kirkens Organisation, der modtog Befaling til at „gaa ud og lære alle Folk", og Kirkens Organisation, som den var gjenoprettet i vor Tid.

Mandag Form. Kl. 10 og Efterm. Kl. 2.30 afholdtes Præstedømsmøde. Præsident Adam L. Petersen meddelte, at han havde haft en Del Gjenvordigheder ved Kjøbet af denne Ejendom, men han i Forening med de Hellige vare godt tilfredse med Udfaldet. De havde vundet mange Venner i Aarhus, og han havde modtaget flere Indbydelser til at tale i Afholdsforeninger. En Skriftforening for unge Mænd og Kvinder var bleven organiseret i Grenen. Derefter afgav han for Aarhus Konference en samlet Rapport over Missionærernes Virksomhed siden sidste Konference, der viste, at 12,042 Skrifter og 1,509 Bøger vare omsatte; 7,663 Fremmedes Huse besøgte med første Skrift og 1,118 efter Indbydelse; 2,613 evangeliske Samtaler og 217 Møder holdte; 10 vare døbte; 2 udelukkede, og „Skandinaviens Stjerne" havde faaet 27 nye Subskribenter.

Missionærerne i Aarhus Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Aarhus: Adam L. Petersen (Konferencepræsident og Forstander) og Henry E. Heileson. Adr.: Borupsgade 12, Aarhus.

Mols: Niels Mikkelsen (Forstander). Adr.: Borupsgade 12, Aarhus.

Randers: James C. Johnsen (Forstander), Erastus W. Mortensen og Alma E. Rasmussen. Adr.: Vestergade 9, Randers.

Holstebro: Christian Fonnesbeck (Forstander) og Joseph W. Poulsen. Adr.: Schaumburgsvej, Holstebro.

Esbjerg: David Lee (Forstander), Louis E. Johnson og Nels Nelsen. Adr.: Danmarksgade 75, Esbjerg.

Vejle: Niels P. Sorensen (Forstander), Niels Ericksen, Niels P. Andersen og John P. Jeppesen. Adr.: Vardevej 21, Vejle.

Odense: Moroni K. Petersen (Forstander) og Hjalmar E. Lund. Adr.: Jens Benzonsgade 9, Odense.

Mandag Aften Kl. 8 afholdt de Unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforening deres Aarsmøde. Broder Skabelund holdt et astronomisk Foredrag om Planeterne i vort Solsystem, og Broder Christian Petersen talede om Nebukanezars Drøm, set i verdenshistorisk Belysning. Foreningens Præsident F. F. Samuelsen afgav Aarsberetning, og Ældste Moroni K. Petersen gav Rapport fra Foreningen i Odense.

Tirsdag Aften den 15 Marts afholdtes Grensmøde, hvor Kirkens almindelige Autoriteter opholdtes i de Helliges Tro og Bønner. Præsident Adam L. Petersen takkede Alle, som havde virket for, at vi vare komne Besiddelse af denne Ejendom, og takkede specielt Lokal-Ældsterne P. S. Christiansen, F. F. Samuelsen og E. Rasmussen for deres Assistance, Søndagsskolen, som havde paataget sig at skaffe et Orgel, den kvindelige Hjælpeforening, der havde udstyret Salen med Tæpper og Gardiner, og Søster Hermansen, der havde givet et større Bidrag til Anskaffelse af Bænke.

Onsdag Aften arrangeredes der en Aftenunderholdning til Missionærernes Adspredelse. Der herskede stor Glæde og Tilfredshed med det, der var opnaaet ved Kjøbet af den nye Ejendom, og mange af de Tilstedeværende ønskede at bidrage til at opfylde de Fordringer, som indestaa paa Bygningen. Der blev samme Aften tegnet et Beløb af 3,540 Kroner.

Det gjælder om at have Mod; det gjælder t. Ex. om at kunne gaa i tarvelige Klæder, naar du behøver Penge til at betale din Gjæld. Det gjælder om ikke at fremhære en falsk Undskyldning for eller en usand Forklaring om en begaaet Handling, selv om det skulde paadrage dig Latter fra dine Omgivelser. Det gjælder om ikke at vende dig bort fra en fattig klædt Ven, naar du gaar i Selskab med de „Fine". Det gjælder for dig om at risikere et Sammenstød med dine Venner ved ikke at holde med dem, naar de tale Uret. Det gjælder om at bryde med Venner, som ikke hjælpe dig fremad mod høje Bestræbelser. Det gjælder for dig om at vandre for Gud og bestandigt vaage over, at Menneskefrygt ikke faar Magt over dit Sind. (»Nordstjärnan«.)

Indhold:

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).